

ΤΡΕΛΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΙΩΝΙΑ ΓΥΝΗ

 μεγάλος ὅγκος τοῦ βουνοῦ ὑψοῦτο ἔμπροσθέν
μας κατακαλύπτων τὰ πέριξ διὰ βαρείας σκιάς.
Ἡ ὑψηλή του κορυφὴ ὡς διέσχιζε τὰ μολυβό-
γροα σκοτεινὰ νέφη καὶ ἐχάνετο ἐντὸς αὐτῶν, ἐφαίνετο ὡς
ῥῖζα φανταστικὴ, παμμεγέθης, ἐνοῦσα τὴν γῆν. μὲ τὸν οὐ-
ρανόν. Ἡτο ἐπιβάλλουσα καὶ ἐνέπνεε φόδον καὶ ἐνέσπειρε
τὴν σύγγυσιν καὶ τὸ δέος εἰς τὴν καρδίαν ἡ ὄψις του ἡ ἄγο-
νος καὶ ἕηρὰ μὲ τὰς φάραγγας τὰς αἱματώδεις καὶ τὰς γα-
ράδρας τὰς βαθείας τὰς διαγραφομένας ὡς μεγάλας μελανάς
κηλίδας καὶ μὲ τὰς ἔξηρθρωμένας, τὰς γομφώδεις πλευράς
του, ὑψηλὰς, ἀπατήτους καὶ γιγαντιαίας εἰς τῶν ὄποιων τὰ
κρησφύγετα ἐνεφώλευον οἱ ἀετοί.

Κατὰ τὴν ὄραν ἐκείνην τοῦ θανάτου τῆς ἥμέρας, ὑπὸ τὸν
οὐρανὸν τὸν πλήρη ἡλεκτρισμοῦ καὶ ὑγρότητος, τὸν βαρύν, τὸν
ὅζεντα καταιγίδας, μὲ τὴν κύκλῳ ἐρημίαν καὶ νέκρωσιν ὑπὸ^{τὸ}
τὸ σκοτεινὸν τὸ πένθιμον φῶς τῆς χειμερινῆς δεῖλης, τὸ βου-
νὸν ἐλάμβανε ὄψιν παράξενον, ἐφαίνετο ὡς φανταστικὸν θη-
ρίον ὑπερμέγεθες, εἴδους μικτοῦ, μὴ ἀνηκον εἰς οὐδένα τύπον,
κοιμώμενον μὲ τοὺς κρημνούς του τοὺς εύρετις καὶ κρεμα-
νούς ὡς μυκτῆρας ἵπποποτάμου, μὲ τὴν γαιώδη ὄψιν καὶ τὰς
πυρώδεις καὶ καταπρασίους κηλίδας αἱ ὄποιαι τὸ περιεκά-

λυπτον ως κατάστικτον ἔνδυμα τίγρεως, μὲ τὰς πλευράς του τὰς ἀνίσους, ὑψουμένας ως ὕβους καμῆλου, μὲ τὴν κορυφὴν του τὴν αἰχμηρὰν τὴν ὑψηλὴν ως λαιμὸν παρδάλεως. Τὰ νέφη τὰ πυκνὰ τὰ σκοτεινά, ἐκάλυπτον αὐτὸς ως λέοντος χαίτην καὶ ἐξηπλοῦτο ἐκεῖ πλατὺν εἰς τὴν πεδιάδα μὲ τὰ κύματά της τῶν στάχεων καὶ τῶν ἀμπέλων, πεδιάδα κατάφυτον κινουμένην μεγαλοπρεπῶς καὶ γαλήνιον—ώς τὰ τερατώδη ἐκεῖνα κήτη τὰ ὅποια φαίνονται εἰς τὸν Ὀκεανὸν ως νῆσοι ὅταν ἀπλούνται ἀναπαύμενα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Ἡ Μίρζα ἐκράτει τὸν βραχίονά μου συνεσταλμένη καὶ ρεμδή. Ἐγὼ ἐπτοημένος παρετήρουν τὴν ὑψηλὴν ἐκείνην πυραμίδα τῆς φύσεως χωρὶς νὰ δύναμαι λέξιν νὰ ἀρθρώσω, ἀνήσυχος καὶ μελαγχολικὸς κατὰ τὴν πρώτην ἐκείνην συγάντησίν μας, τὴν ἀνέλπιστον, τὴν ὅποιαν πάντοτε ὠνειροπόλουν.

Αἴφνης ὁ δύων ἥλιος ἀπέστειλε τελευτάκις ἀκτῖνας ἐρυθρὰς ἐν τινος ρωγμῆς νέφους καὶ τὸ βουνὸν ἐφωτίσθη καὶ προσέλαβε μαρμαρυγὰς σαρκὸς καὶ τὸ θηρίον τὸ παράδοξον ἐξωγονήθη ὀλόκληρον.

— Εκεῖ πάνω θέλω νὰ ἀναβῶ, μοῦ εἶπεν αἴφνης ἡ Μίρζα, παρατηρήσασά με εἰς τοὺς ὄφθαλμούς μὲ παιδικὴν ἐπιθυμίαν. Θὰ ἀναβούμε ἀν μὲ ἀγαπᾶς.

Καὶ ἐνῷ ἔνοιγον τὸ στόμα χωρὶς νὰ ἀρθρώσω λέξιν ἀκόμα :

— Σιωπή, μοῦ εἶπε φιλαρέσκως θέτουσα τὰ μικρά της δάκτυλα ἐπὶ τοῦ στόματός μου. Τὸ θέλω. Ἐκεῖ ἐπάνω, 'ετὴ κορυφὴ 'ς τὰ οὐράνια θέλω νὰ πάω νὰ κυλισθῶ ἐκεῖ— νὰ κυλισθοῦμε εἰς τὰ γόρτα μαζύ. Ἐκεῖ ἐπάνω θέλω νὰ μὲ ἀνεβάσῃς.

Καὶ μοῦ ἐπίειξε μετὰ περιπαθείας θερμῆς, λάγνου σχεδὸν τὴν χεῖρα, καὶ ἀπὸ τοὺς λόγους της ἀπέπτη πλέον ἦ ἀφέλεια ἡ παιδικὴ καὶ μόνον γυναικὸς περιέργεια ἀπέμενε, γυναικὸς ἀναγνωρίζουσης τὴν δύναμίν της, γινωσκούσης τὴν ἀπόλαυσιν τὴν ὅποιαν δύναται νὰ παράσχῃ.

Ἡτο ἀκόμη ἀρκετὸν φῶς ὅστε νὰ δύναμαι νὰ διακρίνω τοὺς δύο μέλανας ζωηρούς ὄφθαλμούς, ὄφθαλμούς τῶν ὅποιων ματαίως πάντοτε προσεπάθουν νὰ ἀνεύρω τὴν ἐκφρασιν, καὶ

τὰ ὄφθονα μαλλιά της καὶ τὸ δέρμα της τὸ σιτόχρουν, ὡς δέρμα μεσημβρινῆς, μὲ ἀποχρώσεις, μὲ ἀνταυγείας χρυσοειδοῦς γνοός. Τὰ χείλη της τὰ μεγάλα, τὰ αἱματόεντα, ἡνοίγοντο ἐλαφρῶς καὶ διὰ μέσου τῶν παλλεύκων δέξεων ὀδόντων μοὶ μετέδιδον τὸ φλοιογερὸν σφρίγος τῆς θερμῆς της σαρκός. Ἐξ ὅλου τοῦ σώματός της ἀνεδίδετο ποιά τις ἀναθυμίασις γλιαρά, μεθύουσα.

Κρατοῦσά με πάντοτε ἐκ τοῦ βραχίονος ἐπλησίασε ἐρωτηματικῶς τὸ πρόσωπόν της εἰς τὸ ἴδικόν μου καὶ προσήλωσε τοὺς μεγάλους ὄφθαλμούς της ἐπὶ τοῦ προσώπου μου, ὡς γνωρίζουσα τὴν μαγνητικὴν ἐπιρροὴν τὴν ὅποιαν εἶχεν ἐπ’ ἐμοῦ.

— Καὶ ὃ τὸν οὐρανὸν ἀκόμα σὲ ἀνεβάζω, τῆς εἴπα μεθύων.

Ἐκείνη ἐγέλασε ἥσυχως, μικρὸν γέλωτα γυναικὸς ἵκανοποιηθείσης καὶ μοῦ ἔσφιγξε σπασμωδικῶς τὴν χεῖρα διὰ τῆς γειρός της.

Ἐκφρων ἐγὼ ἀνευ ἄλλου λόγου τὴν ἔλαθον παραφόρως εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ ἐβάδισα πρὸς τὴν ἀνωφέρειαν πλήρης φώμης, κρατῶν αὐτὴν ὡς ἄθυρμα εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ὑπερήφανος ὡς νὰ συναπέφερον θησαυρόν.

Ἀνωθέν μου ἡνωρθοῦστο ὑπερνέφελον τὸ βουνόν καὶ ἔβλεπον ἔμπροσθέν μου ἀτέρμονα ἀνελισσομένην τὴν ὄφιοιδῆς ἀτραπόν. Ἡπλοῦντο βαρέα τὰ πρῶτα σκότη ἐπὶ τῆς πεδιάδος καὶ τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ ἔχανετο ὑπὸ τοὺς ὅγκους τῶν μαύρων γεφῶν.

Ἐβάδιζον, ἔτρεχον πάντοτε, σφίγγων τὸ πολύτιμον, τὸ θερμὸν φορτίον εἰς τὰς ἀγκάλας μου. ᘾκείνη εἶχε περάση τὸν βραχίονά της εἰς τὸν λαιμόν μου καὶ ἥσθανόμην ἥδεως τὴν μαλακὴν πίεσιν τῶν δακτύλων της ἐπὶ τῆς σαρκός μου. Καὶ προσήγγιζε κάποτε τὸ πρόσωπόν της πρὸς τὸ ἴδικόν μου καὶ φρικίασις ἥδονῆς μὲ κατελάμβανε — καὶ ἔβλεπον πάντοτε τὴν εὐδαιμονίαν, τὴν ἵκανοποίησιν τὴν ἐγωιστικὴν ἐπὶ τῆς μορφῆς της.

Ἄνηρχόμην. Η ἀναπνοή μου ὀλίγον κατ’ ὀλίγον ἐγένετο ταχυτέρα καὶ ὁ ἴδρως μὲ περιέθρεψε καὶ ἥσθανόμην τὰ γόντα μου παραλυμένα.

Ἡ πεδιὰς κάτω χαμηλά, ἐφαίνετο συγκεχυμένως ὡς μαύρη

τις σκιά ἀκανονίστως διαστιζομένη ἀραιῶς ὑπὸ μικρῶν ἀστέρων. Ἐσταμάτησα ἐπὶ μίαν στιγμὴν μὴ δυνάμενος πλέον νὰ κρατηθῶ καὶ ἔπειτα ἐξηκολούθησα πάλιν τὴν ἀνάθασιν ζωηρῶς ὡς ἀνακτήσας δυνάμεις.

— Δὲν πηγαίνουμε ἀργά; ήνοιξε διὰ πρώτην φορὰν τὸ στόμα της ἡ Μίρζα.

Αἱ λέξεις ἐκεῖναι τῆς ἀγαριστίας μὲ ἐπάγωσαν.

Πρὸς τὰ βάθη τῆς δύσεως ἐκεῖ κάτω οἱ κεραυνοὶ ἔσχιζον ταχέως διὰ φωτεινῆς γραμμῆς ὡς διάττοντες ἀστέρες τὸ μαῦρον στερέωμα.

Ἐπὶ τῆς φύσεως ὅλης ἐκυριάρχει ἡ ἀνησυχία ἐκείνη τῶν ἔνοργάνων καὶ ἡ βαρύτης τῆς ἀτμοσφαίρας, προαγγέλματα καταιγίδος. Ἐπειταὶ αἱ ἀστραπαὶ ἀνέλαμψαν πλησιέστερον εἰς τὸν ὄρεζοντα καὶ αἱ πρῶται βρονταὶ ἤκουσθησαν ἀπειλητικαὶ μακρόθεν, ἐνῷ ἡ βροχὴ ἐξέσπασε ραγδαία ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ γάσους μὲ κρότον γαλκίνων νομισμάτων.

Στιγμὴ φρικτὴ ἀγωνίας καὶ τρόμου.

Περίλουστος ἐξ ὕδατος μὲ τὴν καρδίαν πάλλουσαν μέγρι λιποψυχίας, μὲ τοὺς πόδας ἀποχωρισμένους τῶν γονάτων, μὲ τὴν κεφαλὴν καίουσαν καὶ ἐσκοτισμένην, ἀσθμαίνων, ἀγωνίῶν ἔβαδιζα, ἐσυρόμην μᾶλλον ἐπὶ τῶν ἀνωφερῶν ἀτραπῶν.

Εἰς τὴν λάμψιν τῶν ἀστραπῶν ἔβλεπα τὴν Μίρζαν μειῶσαν πάντοτε ἐν τῷ συμβάντι καὶ τὸ μειδίαμά της τόρα μοῦ ἔκχριγε ἐντύπωσιν κακήν, μὲ ἐφόδιζε.

Τὸ πρόσωπόν της μὲ τὰ κοράλινα γείλη εἶγεν ἔκφρασιν ἀγγέλου, ἀλλ' οἱ μέλανες ὄφθαλμοί της ἔλαχμπον παραδόξως ὑπὸ τὸ χιονῶδες φῶς τῶν ἀστραπῶν.

Τοὺς ἔβλεπον πάντοτε καὶ ὅταν ἔστρεφον ἔξηγντλημένος τὰ βλέμματά μου κάτω εἰς τὰ σκότη τῆς πεδιάδος καὶ ὅταν τὰ ἀνήγειρον ὑψηλὰ εἰς τὴν γείτονα κορυφὴν — καὶ ὅπου ἔστρεφα τὰ βλέμματα, εἰς τὸν μαχόμενον οὐρανὸν καὶ τὴν ἀγρίαν, τὴν ἀνεξερεύνητον ὑπὸ τὸ σκότος φύσιν, παντοῦ τοὺς ἔβλεπον τοὺς δύο μαύρους ὄφθαλμοὺς φωτιζομένους ἀπὸ παραδόξους μαρμαρυγάζες, ζωηρὰς καὶ ἐκείνας ὡς μικρὰς ἀστραπὰς, αἱ ὅποιαι μὲ ἔκύτταζον παραδόξως.

Καὶ ἔκλειον τοὺς ὄφθαλμοὺς διὰ νὰ μὴ βλέπω καὶ ἔσφιγ-

γον περισσότερον τὴν Μίρζαν εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ ἡσθα-
νόμην περισσότερον τὸ ψῦχος τοῦ ὅδατος εἰσδύον εἰς τὰς
τάρκας μου, ἀλλ' ἐξηκολούθουν πάντοτε συρόμενος ἐπὶ τῶν
ἀνηφόρων.

Ἡ βροχὴ εἶχε κοπάση. Μικρὰ γωνία οὐρανοῦ ἀνατολικῶς
ἔφαίνετο τώρα κατάστερος. Τὸ βουνὸν περιεστρέφετο πέριξ
μου. Ἡ καρδία μου ἔπαλλε τόσον ταχέως, ώστε ἡσθανόμην
ὅλον τὸ στῆθος μου πονοῦν καὶ ἐπίεζον αὐτὸ διὰ τῆς μιᾶς
μου χειρὸς ἴσχυρῶς, σκεδὼν ἀποτόμως ὥπως ἐλαττώσω τοὺς
παλμούς.

— Ἀκόμη! εἶπεν νωρελῶς ἡ Μίρζα, στρέφουσα τὴν κε-
ραλήν, ἀκόμη δὲν ἐφθάσαμε!

Δὲν ἀπεκρίθην οὔτε ἡδυνάμην νὰ ἀποκριθῶ ἐν τῇ ὑψίστῃ
ἄγωνίᾳ μου. "Ησθμαινον πολὺ ὑπὸ τὸ βάρος της καὶ ὁ λά-
ρυγξ μου ἕηραμένος μὲν ἔκαιε.

Ἐπὶ στιγμὴν μου ἦλθε ἵδεα νὰ τὴν ρίψω, νὰ τὴν ρίψω
ἐπίσω εἰς τὴν ἄδυσσον καὶ νὰ πέσω καὶ ἐγὼ μετ' αὐτῆς
ἢ μᾶλλον νὰ ἀφεθῶ εἰς τὴν κατηφορικὴν ὁδὸν καὶ νὰ
κρημνισθῶμεν, νὰ καταξεσχισθῶμεν καὶ οἱ δύο ἐπὶ τῶν
πετρῶν.

Καὶ εἰς τὴν ὑψίστην βάσανον καὶ τὴν ἀγωνίαν τῆς ἀνα-
βάσεως ἐκείνης τῆς μαρτυρικῆς ἐθεώρουν ώς εὐτυχίαν τὴν
ἐγκατάλειψιν αὐτὴν τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ ὁ θάνατος ἐπὶ τῶν πε-
τρῶν μοῦ ἐφαίνετο γλυκύς, μὲν εἰλκυε σχεδόν.

Τὸ φορτίον μοῦ ἐφαίνετο ἀπαίσιον, βαρύ, ως νὰ ἦτο με-
τάλλινον καὶ ἡ προσκόλλησίς του ἐπὶ τοῦ σώματός μου, ἡ
ἐπαφὴ τῶν χειρῶν ἐπὶ τοῦ καθίδρου τραχήλου μου, μοὶ ἐπρο-
ξένει ρήγος.

Εἰς τὰς παραισθήσεις τῶν ὄφθαλμῶν μου τῶν πληθωρικῶν
ἔβλεπον τόρα αἴματόχρουν ὅλον τὸ βουνὸν καὶ τὴν πεδιάδα
κάτω μὲ ἀνταυγείας ἐρυθρὰς καὶ τὸν οὐρανὸν ως παρμεγέθη
πυρκαϊάν καὶ ἐν τοῖς ἐρυθροῖς αὐτοῖς πλαισίοις ως δύο με-
λανὰς κηλίδας τοὺς δύο μεγάλους ὄφθαλμούς, μὲ τὴν παρά-
δοξον ἔκφρασιν τῶν ὄποιων μάτην προσεπάθουν νὰ ἀγεύρω
ὄμοιότητα.

Εἰς τὴν ὑπομέλαιναν λάμψιν τῶν ἀστραπῶν ἔβλεπον τόρα
τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ ὅλίγον ἄγωθεν τῆς κεφαλῆς μου

καὶ ὄλονεν προσπαθῶν ἐπὶ τῶν γονάτων νὰ φθάσω συρόμενος.

"Ἐμπροσθέν μου ὁ οὐρανὸς ἥρχισε νὰ φωτίζεται ὑπὸ ἀργυροῦ φωτὸς καὶ μετ' ὄλιγον ἀνέδυσεν ἡ σελήνη ἐρυθρᾶ, μεγάλη, στυγνὴ καὶ αἰματώδης.

"Ερριψα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν Μίρζαν καὶ εἶδα αὐτὴν ἡσυχον, ἀναισθήτως κοιμωμένην μέ τὸ μειδίαμα πάντοτε τῆς ἐγωϊστικῆς ἀμεριμνησίας εἰς τὰ χείλη.

Τὴν ἀνεκίνησα, τὴν ἑτάραξα βιαίως διότι μοῦ ἐπροξένει μεγάλην βάσανον, μοῦ ἦτο ἀνυπόφορος ἡ ἀφροντισία καὶ ὁ θρίαμβος ἐνῷ ἐγὼ ἀπέθηκον.

— Ἐφθάσαμε, τῆς εἴπα καὶ ἡ φωνὴ μου ἐξήρχετο διακεκομμένη, βραχνὴ καὶ τὸ ρῆγος τοῦ ἐπερχομένου πυρετοῦ ἔκαμψε τὰς σιαγόνας μου νὰ κλονοῦνται.

Ἐκείνη ἔβαλε γέλωτα ἡχηρόν.

— Τί ἔχεις καλέ, μοῦ εἴπε, τί ἐπαθεῖς;

Δὲν ἀπήντησα. Τὰ γόνατά μου ἤμασσον προστριβόμενα ἐπὶ τῶν πετρῶν καὶ αἱ χεῖρες μου ἦσαν καταξισμέναι, φαιόγκροες ἐκ χώματος αἵματοβαφοῦς.

"Ηδη ἦκουον θέρμην τινὰ εὐχάριστον εἰς τὸ στῆθος καὶ γλυκεῖσθαι χαύνωσις μὲ κατελάμβανε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἤλευθερώθησαν ἐκ τοῦ ἐρυθροῦ νέφους, τὸ ὅποιον τοὺς κατεκάλυπτε.

— "Αν ἦθελες, ἦκουον τώρα τὴν Μίρζαν συγκεχυμένως διὰ μέσου τοῦ βόμβου τῶν ὕτων μου νὰ λέγῃ — ὡς τυφλὴ ἐστραμμένη ἀλλαχοῦ καὶ μὴ βλέπουσα τὸ ωχρὸν μου πρόσωπον, τοὺς ὀφθαλμούς μου τοὺς θηγάκοντας... "Αν ἦθελες νὰ μὲ καταιθάσῃς. Ἐκουράσθην, δέν μου ἀρέσει ἐδῶ. Κάμνει πολὺ κρύο. Διατί νὰ μὲ ἀναιθάσῃς ;

Τὴν παρετήρησα φρίσσων, μανιώδης, εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. "Ηθελα νὰ τὴν πετάξω εἰς τὴν ἄδυσσον ἀλλὰ δὲν εἶχα τὴν δύναμιν.

— Δὲν εἰμπορῶ ! πεθαίνω ! εἴπα δι' ἀσθενοῦς φωνῆς.

Ἐκείνη μὲ ἐκύτταξε περιφρονητικῶς ὡς ὅργανον ἀσθενέστερον, ἄχρηστον πλέον καὶ ἐσήκωσε τοὺς ὕμους.

— Δὲν μ' ἀγαπᾶς ! Θέλω νὰ καταιθῶ. Τὸ θέλω !

Ἐγὼ ἐσύρθην τελευταῖον βῆμα καὶ τὴν ἀπέθεσα ἐπὶ τῆς χορυφῆς τοῦ βουνοῦ τῆς καταφώτου καὶ μαγευτικῆς.

— Δὲν μὲ καταβάζεις; μὲ ἡρώτησεν ἀπειλητικῶς.

— Πεθαίνω!

— Δὲν εἶσαι ἄξιος γὰ σ' ἀγαπῶ. Εἶσαι ἐλεεινός! μοῦ εἴπε μανιώδης.

Ἐγὼ ἐκινήθην κατ' αὐτῆς ἀλλὰ δὲν ἥδυνάμην πλέον.

Κύματα αἷματος ἀφρωδους ἐξήρχοντο τοῦ στόματός μου, κύματα θερμὰ αἷματος ὄρμητικοῦ, τὰ ὅποια ἐξετινάσσοντο καὶ ἐκόσμουν ἐκεῖ ὧσει δι' ἀνεμωνῶν καὶ μηκώνων τὴν καταπράσινον χλόην.

Καὶ ἥδυνήθην γὰ τὴν ἵδω πρὶν πέσω, πρὶν ἀποθάνω χάριν αὐτῆς, μὲ λάμψιν χαρᾶς καὶ ἐκδικήσεως εἰς τὸ πρόσωπον, γὰ τὴν ἵδω τὴν θυγατέρα αὐτὴν τῆς Εὔας, τὴν γυναῖκα τὴν αἰωνίαν, τὸ ζῷον τὸ ἀγάριστον, τὸ φιλάρεσκον, τὸ ἀναισθητον καὶ ἀηδές, — ἥδυνήθην γὰ τὴν ἵδω εἰς τὸ πρόσωπον.

Καὶ τότε ἀνεγνώρισα, ἀνεμνήσθην εἰς τὸ βάθος τῆς σθενυμένης διανοίας μου τοὺς δύο κυανοῦς δόφθαλμούς.

Ἡσαν δόφθαλμοὶ τίγρεως, δόφθαλμοὶ θηρίου σαρκοδόρου, οἱ δύο δόφθαλμοὶ τῆς Μίρζας.

Καὶ τὸ ἔφοβόθην τότε, τὸ ἔφοβόθην τὸ θηρίον αὐτὸ τὸ καλλίμορφον, μὲ τὴν ἄφθονον χαίτην καὶ τὰ νευρώδη μέλη, τὸ ἔφοβόθην περισσότερον τοῦ βουνοῦ τοῦ γελόεντος τώρα μὲ τὴν ἀναπαυτικὴν χλόην, τὸ ὅποιον μοῦ προσέφερε τάφον δροσερὸν καὶ μαλακὸν παρὰ τὴν φωλεὰν τῶν ἀετῶν του.

Καὶ ἡ τίγρις τόρα συνεκινήθη καὶ ἡ εὐαίσθησία της ἥσθερά, ἡ δολία εὐαίσθησία τῆς γυναικός, ἐξηγέρθη καὶ ἥλθε γὰ μὲ βοηθήσῃ καὶ τὰ δάκρυά της, δάκρυα ἀηδῆ καὶ καίοντα χροκοδείλου, ἔρρεον ἀπὸ τῶν παρειῶν.

Καὶ ἥσθανόμην τὰς χειράς της ώς ὄνυχας θηρίου ἐπὶ τοῦ σώματός μου καὶ τὰ φιλήματα τῆς μετανοίας της ώς γλύψιμον τίγρεως, καὶ τοῦ προσώπου της, τῆς κόμης της τὴν ἐπαφὴν ώς γλύστρημα σκορπίων, ώς μύζημα ὅφεων καὶ μοῦ ἔδιδε τοιευτοτρόπως τὰς τελευταίας φρικιάσεις, τὰ τελευταῖα ρίγη τοῦ μαρτυρίου.

Ἡσθανόμην ὅλην τὴν λύσσαν τῆς ἀδυναμίας μου ἐγὼ καὶ οὔτε καν δι' ἑνὸς λακτίσματος δὲν ἥδυνάμην γὰ τὴν κατα-

ρίψω, νὰ τὴν συντρίψω εἰς τὴν ἄβυσσον, ἀλλ' ἀπέθυνησκον
μὲ φαντάσματα θηρίων, λάγνων, σιτοχρόων εἰς τὰ ὅμματα
καὶ μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῶν δύο κυανῶν ὁφθαλμῶν — ὁφ-
θαλμῶν τίγρεως.

[1892]

Ν. Δ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΥΧΑΙΣ ΚΑΙ ΔΩΡΑ

[Ἐκ τῶν εἰς τὸ βρέφος μου ἀναφερομένων]

*'Η μάμην 'c τὴν ἀγκάλη της
Γλυκὰ τ' ἀποκομίζει.
Κάστρα καὶ χώραις τοῦ εὐχεταὶ¹
Βασίλεια τοῦ χαρίζει:*

*«Τὴν Πάντοθα, τὴν Γκένεβα,
Τὴν Χιλ μὲ τὰ χαράδια
Καὶ τὴν Κωνσταντινούπολι
Μ' οὐλα τὰ παλληκάρια.»*

*Κ' ἡ ἀγαπητὴ γερόντισσα
Ἀλησμοράει, δὲρ ἔέρει,
Πῶς ἀφ' τὸ βιὸ τ' ἀμέτρητο.
Ποῦ 'c τὸ μικρὸ προσφέρει,*

*Τοῦ κόσμου τὸ πλονσιώτερο,
Ἄφ' ὅσα λέει ἡ χαρδιά της,
Τὸ σφίγγει μέσ' 'c τὸν κόρφο της,
Τὸ κλεῖ 'c τὴν ἀγκαλιά της!*

[1893]

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ